

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 4. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614406176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Men der gives ogsaa en sneverhirtet Nationalitet, som Poesien bør bekæmpe, ja som enhver billigstænkende Mand bør stræbe at udrydde af sit Bryst. I vor Tid nærme sig jo netop Folkene mere, end nogensinde, til hverandre, og dette kunne de vel, uden at tabe deres Individualitet, thi, trods alle Afvigelser i det Enkelte, ere dog de store Ideer, der bevæge dem, de samme, og hvorfor skulde ikke Mennesker, der staae os nær i Tiden, men fjernt i Rummet, ligesaavel fortiene vor Deeltagelse, som de, der have levet paa samme Sted, som vi, men der ere adskilte fra os ved en Kløft af Aarhundreder. Jeg mener overhovedet, at man, uden at bortgive det mindste af sit Folks Eiendommelighed, kan antage, at der gives Ulykker og Fornærmelser, der ere fælles for alle Folkeslag, og der, i det de ramme den ene Nation, ogsaa, i det mindste i aandelig Henseende, ramme den anden. Jeg behøver vel ikke her paa ny at erindre om, hvad der alt indtil Trivialitet er gien- taget, at det hele Europa stræber til et fælles Maal, at Culturen slynger sit Baand om de forskellige Lande, at der af deres Tilnærmelse i Fremtiden skal dannes et Forbund, formedelst hvilket de enkelte Stater, uden at tabe deres eget Præg, dog ville be- trakte de andres eiendommelige Væsen som Noget, der angaaer dem nær og ikke bør være dem fremmed.

Er dette Verdenshistoriens Gang, saa er og hers- med den Vei angivet, som Poesien i kommende Ti- der har at følge.

Med Hensyn paa nærværende Digt kan jeg for Resten ikke modstaae den Fristelse at tilføie et Par Anmærkninger, for, om muligt, at forebygge nogle af de skieve Domme, som jeg alt er temmelig vant til af de Recensenter, der saalangt troe at kunne oversee det Digt, de criticere, at de aldrig engang